

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobců:

a) L. K.

b) nezl. A. G.

c) nezl. M. G.

všichni státní příslušností Ukrajina

všichni bytem v ČR: P.

všichni zastoupeni JUDr. Petrem Adámkem, advokátem

sídlem Jeseniova 837/10, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky

sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2017 č.j. OAM-495/ZA-ZA14-K01-PD1-2014

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neprodloužení jejich doplňkové ochrany dle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobkyně a) je matkou svých nezletilých synů, žalobců b) a c). V žalobě žalobci namítali, že na Ukrajině s manželem žalobkyně a) a otcem žalobců b) a c) /dále též „manžel žalobkyně a)“; řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany je před zdejší soudem vedeno pod sp. zn. 2 Az 28/2017/ bydleli v Charkově, což je poměrně velké město, kde je soustředěno mnoho vysokých škol a průmyslových podniků zabývajících se vojenskou výrobou. Město se nachází na východě země v blízkosti hranice s Ruskou federací a hraničí s Luhanskou a Doněckou oblastí, dříve pak bylo hlavním městem. Tyto skutečnosti vytvářejí ve městě nepokoje, napětí a strach. Ze západní části Ukrajiny tam přijíždějí ukrajinští nacionalisté, z východních regionů Doněcka a Luhanska tam pronikají proruské síly. Ve městě dochází k přestřelkám, násilnostem a sabotážím. Bezprostředním důvodem odchodu rodiny žalobců z Ukrajiny bylo to, že za nimi do jejich bytu přišli neznámí lidé ve vojenských uniformách bez jakéhokoliv označení a začali manžela žalobkyně a) nutit, aby vstoupil do jejich ozbrojených jednotek. Nepodařilo se jim vyjasnit, koho představují, ale pochopili, že o něj mají zájem, protože je veterinární lékař, a tato profese je zajímavá pro obě strany, neboť mají nedostatek humanitárních lékařů a používají i veterináře jako zdravotnický personál. Vyhrožovali jim, a to i tak, že mohou zabít žalobce, pokud manžel žalobkyně a) neposlechne. Situace v Charkově a blízkém okolí zůstává stejná jako před dvěma roky. Správní orgán dle žalobců použil účelově informace neodpovídající skutečností ohledně situace na Ukrajině, zejména v její východní ruskojazyčné části. Žalovaný neuvedl důvody dle § 17a zákona o azylu, tj. že by okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí. Zprávy o situaci v zemi původu jsou neobjektivní a vůbec nevystihly situaci, jaká na Ukrajině v současné době panuje. Na západní Ukrajině je relativní klid, ale už zcela jiná situace je v Oděse, která se nenachází na východě Ukrajiny, tam již dochází k výtržnostem, nepokojům, násilnostem, k ničení poboček bank a obchodů, podobná situace je i v Kyjevě. Situace v oblastech Doněcka a Luhanska se nejen nezlepšila, naopak boje zintenzivněly a z ukrajinské strany se chystá větší vojenská ofenziva. Pokud dojde k dalšímu zintenzivnění bojů, je reálné nebezpečí, že tyto se přesunou i do Charkovské oblasti, a to vzhledem k její dlouhé společné hranici s Ruskou federací. Boje nevede regulérní ukrajinská armáda, ale hlavně jednotky Právěho sektoru a různé soukromé vojenské jednotky. V takové situaci tlak na manžela žalobkyně a), aby se jako voják angažoval na některé straně, vzroste. Za nereálnou žalobci označili možnost požádat o ochranu ukrajinské státní orgány. Doplnili, že otec manžela žalobkyně a), kterému je 60 let a je také veterinárním lékařem, byl donucen vstoupit do jedné z ozbrojených složek a vykonává tam zdravotnickou profesi, tedy snaha přimět manžela žalobkyně a) ke stejnému úkolu je zcela reálná. Žalobci podotkli, že rodina se integrovala do české společnosti a nevyužívá zákonných možností podpory ze strany státu. Naučili se český jazyk, našli si zaměstnání a manžel žalobkyně a) se rekvalifikoval a nyní podniká jako elektrikář. Jedno dítě chodí do české školy, druhé bude chodit do české mateřské školy. Žalovaný dle žalobců rozhodoval na základě neobjektivních a neúplných zpráv o situaci na Ukrajině, nepřihlédl k jejich námitkám a vyličení situace v Charkově a jeho okolí. Použité zprávy pocházely z jediného zdroje, který dle žalobců situaci na Ukrajině dobře nezná. Závěrem žalobci navrhli zrušení napadeného rozhodnutí a prodloužení udělené doplňkové ochrany o dva roky.
3. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí, popřel oprávněnost žaloby a vyslovil s ní nesouhlas. Navrhl žalobu zamítnout.

4. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání, když žalobci k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s., měl tak soud za to, že žalobci s takovým projednáním věci vyslovili souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně a) dne 1. 10. 2014 podala jménem svým i jménem žalobců b) a c) žádost o udělení mezinárodní ochrany (téhož dne tak učinil i její manžel; jedná se však o jiné řízení). Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 2. 2015 č.j. OAM-495/ZA-ZA14-K08-2014 žalobcům nebyl udělen azyl dle §§ 12, 13 a 14 zákona o azylu a byla jim udělena doplňková ochrana dle § 14a téhož zákona na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaný v tomto rozhodnutí uvedl, že bezpečnostní situaci v místě bydliště žalobců na Ukrajině nelze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala jejich bezpečný návrat do vlasti. Žalovaný odkázal na existenci ozbrojených střetů v Doněcké a Luhanské oblasti a zhoršenou bezpečnostní situaci i v dalších místech na jihu a východě Ukrajiny, jakož i množství vnitřně vysídlených osob potýkajících se s řadou problémů. Žalobkyně a) jménem svým i jménem žalobců b) a c) požádala o prodloužení doplňkové ochrany ještě před uplynutím doby, na kterou jim byla udělena. Pohovor před žalovaným se uskutečnil dne 2. 2. 2017. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 3. 2017 č.j. OAM-495/ZA-ZA14-K01-PD1-2014 žalobcům dle § 53a odst. 4 zákona o azylu nebyla prodloužena doplňková ochrana.
7. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabránil důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodluzování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
8. V posuzované věci je zřejmé, že původním rozhodnutím ze dne 3. 2. 2015 žalobcům byla udělena doplňková ochrana z důvodu zhoršené bezpečnostní situace v některých částech Ukrajiny, včetně bydliště žalobců. V napadeném rozhodnutí ze dne 7. 3. 2017 žalovaný zejména na str. 5-6 uvedl, že v letech 2015 a 2016 se politická i bezpečnostní situace na Ukrajině stabilizovala a bezpečnostní incidenty se omezovaly na okolí tzv. linie dotyku, tedy hranice mezi územím kontrolovaným povstalci z Luhanské a Doněcké lidové republiky a ukrajinskou armádou. Žalovaný nepopřel existenci ozbrojeného konfliktu na východě země ani sporadické ozbrojené střety, ke kterým v této souvislosti na východní frontě dochází, jako např. na přelomu ledna a února 2017 u východoukrajinského města Avdiivka, zároveň však poukázal na to, že na základě jím shromážděných zpráv rozhodně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nelze dovodit, že by tyto střety na východě země byly bezprostředním bezpečnostním rizikem pro město Charkov, tj. místo posledního hlášeného pobytu žalobců na Ukrajině. Město Charkov sice leží blízko ruské hranice, žalovaný nicméně konstatoval, že ze žádné z jím shromážděných informací nelze dovodit, že by ukrajinská vláda neměla tuto hranici pod kontrolou nebo že by v této souvislosti bylo možné hovořit o ohrožení všech ukrajinských občanů aktuálně se nacházejících v Charkově či Charkovské oblasti vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu.

9. Městský soud v Praze se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje a v jeho postupu neshledává žádné deficity. Žalovaný opřel svoje závěry o objektivní a věrohodné zprávy založené ve správním spise, přičemž se nejedná o zprávy z jediného zdroje, jak namítali žalobci (žalovaný kromě vlastních zpráv OAMP vycházel rovněž z informací Ministerstva zahraničních věcí, zpravodajství ČTK, zpráv Amnesty International, Freedom House či Human Rights Watch nebo zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA či Ministerstva vnitra Velké Británie), a na jejich základě dospěl k přesvědčivým právním závěrům, jež řádně odůvodnil.
10. Závěry žalovaného navíc plně korespondují i s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. K tomu lze odkázat například na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2018 č.j. 5 Azs 176/2017-42 týkající se rovněž účastníka řízení pocházejícího z Charkovské oblasti: *„Z hlediska bezpečnostní situace Nejvyšší správní soud připomíná, že ačkoli je stěžovatel původem z východní Ukrajiny, tj. té části země, kde se vnitřní konflikt geograficky ustálil, jeho intenzita výrazně kolísá a nelze ho hodnotit jako tzv. totální konflikt vykazující vůči stěžovateli konkrétní individualizované nebezpečí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016 – 33, ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 Azs 134/2017 – 24, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 226/2017 – 31, nebo ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 112/2017 – 42, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 2 Azs 363/2017 – 35, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017 – 27 atp.). Stěžovatel nepochází z žádné z oblastí ohniska konfliktu – tj. oblasti Luhanské a Doněcké, nýbrž z oblasti Charkovské a nic nenasvědčuje tomu, že by byl jako civilista vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy.“* V usnesení ze dne 21. 3. 2019 č.j. 7 Azs 542/2018-23 (bod [11]) pak Nejvyšší správní soud označil město Charkov za dostatečně vzdálené od potenciálně vzdálených oblastí. Zdejší soud nemá důvodu (a žádný konkrétní důvod ostatně nepředložili ani žalobci) se od těchto závěrů Nejvyššího správního soudu v nyní posuzované věci odchýlit.
11. Ve vztahu k obavám žalobců z návratu s ohledem na tvrzené potíže se skupinou neznámých osob, které po manželovi žalobkyně a) měly požadovat, aby se k nim přidal, a vyhrožovat mu, se soud rovněž ztotožňuje s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí na str. 6-7 odkázal jednak na předcházející rozhodnutí ze dne 3. 2. 2015, kde se těmito obavami zabýval, jednak na jistou nekonkrétnost žalobkyně a) tvrzených potíží, jimž měla být její rodina ve vlasti vystavena. Žalobkyně a) nebyla schopna sdělit, o jakou skupinu osob se jedná, a neuvedla ani, že by měla jakékoliv informace o tom, že by po roce 2015, kdy je měli tito lidé údajně vyhledávat v bydlišti rodiny, ještě zájem soukromých osob o její rodinu přetrvával. Žalovaný dále poukázal na to, že manžel žalobkyně a) nejprve usuzoval, že se s vysokou mírou pravděpodobnosti jedná o přívržence separatistů (pohovor ze dne 23. 10. 2014), a hovořil v této souvislosti o „banditech“, aby následně tvrdil, že mohlo jít i o stoupence současné ukrajinské vlády, a uvedl, že by v této souvislosti mohl být použit např. jako ukrajinský diverzant na Krymu (a to za situace, kdy ani nevykonával základní vojenskou službu). Tvrzení manžela žalobkyně a) o opakovaných výhrůžkách ze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

strany neznámých osob tak do jisté míry ztrácejí svoji validitu. Žalovaný uzavřel, že po zhodnocení obav žalobkyně a) nejsou jí tvrzené potíže natolik závažného charakteru, aby na jejich základě bylo možno dovodit vystavení žalobců vážné újme ve smyslu zákona o azylu.

12. Městský soud v Praze se s těmito logickými a konzistentními závěry žalovaného, které ostatně žalobci žádným relevantním způsobem nezpochybnili ani v řízení před soudem, ztotožňuje a odkazuje na ustálenou judikaturu týkající se povinnosti obrátit se nejprve na vnitrostátní orgány s žádostí o pomoc, přičemž ukrajinské státní orgány takovou pomoc jsou schopny poskytnout. Nejvyšší správní soud tuto judikaturu shrnul kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 9. 1. 2019 č.j. 2 Azs 216/2018-54: „*Nejvyšší správní soud uvádí, že k problematice povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu obrátit se nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu se již vyjádřil ve své judikatuře. Např. v usnesení ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 Azs 52/2015 – 52, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „z konstantní judikatury zdejšího soudu, zejména z rozsudků ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 – 101, č. 1806/2009 Sb. NSS, nebo ve vztahu k Ukrajině z usnesení ze dne 20. 1. 2009, č. j. 2 Azs 101/2008 – 41, ze dne 24. 6. 2010, č. j. 7 Azs 25/2010 – 104, ze dne 27. 3. 2013, č. j. 6 Azs 37/2012 – 27, vyplývá, že se v případě pronásledování soukromými osobami musí postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Stěžovatel se však ani nepokusil této možnosti využít, přičemž neuvedl žádné konkrétní důvody, na základě kterých by mu měla být ukrajinskými státními orgány taková pomoc odepřena, s výjimkou obecných úvah o tom, že správní orgány v Ukrajině jsou provázány s mafii a nejsou schopny ochranu poskytnout. Přímo k hrozbě útoku příslušníka SBU v rozsudku ze dne 11. 8. 2010, č. j. 2 Azs 9/2010 – 83, uvedl, že „všeobecně známou skutečností přitom je, že na Ukrajině existuje právní systém poskytující obětem kriminální činnosti právní prostředky, jimiž se lze vůči takovému jednání bránit u příslušných státních orgánů.“ ... Na základě těchto závěrů je možné považovat za podložené, že na Ukrajině sice dochází k pronásledování osob, které má zpravidla formu vydírání nebo výhrůžek, nejedná se však o situaci, která by nebyla s pomocí státních orgánů řešitelná.““ Žalobkyně a) se však o využití ochrany ze strany ukrajinských státních orgánů ani nepokusila, přičemž v žalobě nevyslovila žádný konkrétní důvod, proč by využití vnitrostátní ochrany mělo být nereálné, jak bez dalšího namítala. Pokud jde o žalobci vyslovené obavy z uskupení Právý sektor, jeho povahou se zabýval Nejvyšší správní soud např. v usneseních ze dne 31. 7. 2019 č.j. 4 Azs 374/2018-57 či ze dne 30. 9. 2015 č.j. 6 Azs 151/2015-36, a to zejména s ohledem na potírání nezákonné činnosti hnutí ze strany státního aparátu. Dospěl přitom k závěru, že Právý sektor je soukromou osobou (nestátním subjektem), v otázce obrany před ním lze vyhledat pomoc u policejních složek a u prokuratury, případně u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. Dále uvedl, že ukrajinská státní moc protiprávní jednání Právého sektoru nepodporuje. Městský soud v Praze nevidí důvodu (takový ostatně nepřednesli ani žalobci), proč se od odkazovaných závěrů Nejvyššího správního soudu v nyní posuzované věci odchýlit.*
13. K vyslovené obavě z nástupu vojenské služby manželem žalobkyně a) lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017 č.j. 7 Azs 34/2017-26: „*Pokud jde o obavu žalobce z výkonu vojenské služby, pak tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Odkázat lze na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, sp. zn. 6 A 509/94, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, či na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, kde uvedl: „Samotné odmítání Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.*

odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně brozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby rovněž nezakládá azylově relevantní důvody automaticky, ale jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Takové skutečnosti však z podkladů shromážděných stěžovatelem nevyplynuly a ani žalobce je netvrdil. Nelze konečně přehlédnout, že i český trestní zákoník, tedy zákon č. 40/2009 Sb., činí v hlavě XI druhé části trestnými celou řadu činů proti branné povinnosti. V českém právu je sice branná povinnost občanů zmírněna tím, že podle čl. 15 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nemůže být nikdo nucen vykonávat vojenskou službu, pokud je to v rozporu s jeho svědomím nebo s jeho náboženským vyznáním. Jak však bylo řečeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 2 Azs 15/2003 – 81, publ. pod č. 77/2004 Sb. NSS, je toto právo „spíše součástí nadstandardní ochrany lidských práv dané relativní moderností Listiny než součástí základních a státem nezcizitelných lidských práv ve smyslu mezinárodního, či spíše evropského, konsenzu.“ Soud dodává, že na základě výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 byla provedena částečná demobilizace branců a nová mobilizace nebyla vyhlášena. V zónách bojových operací již nejsou žádní mobilizovaní vojáci, pouze vycvičení dobrovolníci a příslušníci profesionální armády (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018 č.j. 6 Azs 55/2018-24). Na těchto východiscích dle závěru soudu nemění ničeho ani skutečnost, že manžel žalobkyně a) je veterinárním lékařem, a tedy by v případě teoretického výkonu vojenské služby mohl vykonávat zdravotnické povolání. Z uvedených důvodů ani tyto žalobní námitky nejsou důvodné.

14. K námitkám týkajícím se integrace rodiny žalobců do české společnosti soud konstatuje, že neprodloužení doplňkové ochrany nebrání, aby tato rodina pobývala na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění. Rodinný život žalobců na území České republiky a míra integrace však nejsou bez dalšího z hlediska prodloužení doplňkové ochrany relevantní (srov. podobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2018 č.j. 5 Azs 250/2018-27, bod [28]).
15. Soud dospěl k závěru, že s ohledem na zlepšení bezpečnostní situace v zemi původu odpadl důvod pro udělení doplňkové ochrany žalobcům, a tudíž žalovaný nepochybil, jestliže žalobcům doplňkovou ochranu dle § 53a odst. 4 zákona o azylu neprodloužil. Soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008 č.j. 3 Azs 24/2008-73, jenž je plně použitelný i v nyní posuzované věci: „*Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že k žádostem nezletilých žadatelů o mezinárodní ochranu je třeba přistupovat vždy nanejvýš individuálně, neboť spektrum rodinných situací, které mohou nastat, je velmi pestré. Lze si jistě představit případy, kdy důvody udělení mezinárodní ochrany budou svědčit pouze jednomu z rodičů (např. v zemi původu politicky se profilujícímu), nikoli však již ostatním členům rodiny, nebo naopak pouze dítěti či dětem (např. pro odlišnou barvu pleti), nikoli však již některému z jejich rodičů. Zásadně však platí, že nezletilé děti sledují osud svých rodičů...*“ Žalobci b) a c) tak sledují osud svých rodičů, tj. žalobkyně a) a jejího manžela.
16. Žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud proto za nadbytečné považoval žalobcem navrhované dokazování [výsledkem

žalobkyně a) a jejího manžela]. Žalovaný se rovněž řádně vypořádal s veškerými námitkami žalobců a jeho rozhodnutí soud považuje za dostatečně odůvodněné.

17. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. ledna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.